

Arrest

nr. 284 430 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 3 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. HERSENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 27 maart 2021, dient op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 28 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 28 juni 2022.

1.3. Op 1 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 2 augustus 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten en een Arabisch moslim te zijn. U bent geboren op 9 oktober 1984 in Tripoli. U hebt er tot 1992 in de Wadistraat gewoond en daarna bent u verhuisd naar de al-Dahra wijk. In 2005 hebt u zich in de 1-Septemberwijk gevestigd. Dit was een familiehuus waar onder meer ook uw ouders huisden en u hebt daar verbleven tot 16 mei 2020, de dag waarop u naar Tajoura bent gevlucht.

Op 14 oktober 2011 bent u getrouwd met Y.H.. Zij bezit de Algerijnse nationaliteit. Jullie hebben een zoon en een dochter: Mu. en Ma.. Uw echtgenote en kinderen verblijven actueel in de stad Tajoura.

U hebt verschillende jobs gedaan in Libië. U werkte onder meer als mecanicien, als schoonmaker en in een café. In februari 2014 hebt u een opleiding van drie maanden bij de politie aangevat. Op 16 juni 2014 werd u aangesteld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken als chauffeur bij het Bureau van Informatie. Uw rang was onderkorporaal en u vervoerde post naar de verschillende instanties.

Op 26 mei 2019 werd u toegewezen aan het Directoraat van de Veiligheidsdienst in Tripoli en moest u werken in een kamp voor ontheemden in Jazirat al-Furnaj in Tripoli. Families die ontheemd waren door de oorlog in Ayn Zara werden in studentenverblijven in Jazirat al-Furnaj ondergebracht en u moest informatie verzamelen over de ontheemden. Als een gezochte persoon zich onder de ontheemden bevond, moest u dit doorgeven aan uw verantwoordelijke.

Op 16 mei 2020 stond u op uw werk te praten met uw collega Mo. met wie u in dezelfde ploeg werkte. Het was ramadan en de mensen waren bezig met het voorbereiden van de iftar. Toen u terugkeerde naar de keuken en Mo. vertrok, viel er ongeveer vijftien meter van waar u zich bevond een raket. Mo. kwam hierbij om het leven en u en de andere collega's zijn beginnen weglopen omdat de bombardementen niet ophielden. U ging naar uw auto en u bent diezelfde avond nog naar een vriend in Tajoura gevlucht, alwaar u bent gebleven tot 19 augustus 2020. U bent toen naar Zawiya gegaan en in de vroege ochtend van 20 augustus 2020 bent u illegaal per boot vertrokken naar Italië. Uw vingerafdrukken werden op 16 september 2020 geregistreerd in Palermo maar u wou in Italië geen verzoek om internationale bescherming indienen. U reisde door naar Nederland, waar u op 10 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek in Nederland werd afgewezen omdat Italië bevoegd was voor het onderzoek. U begaf zich daarna naar België waar u op 28 maart 2021 om een verzoek indiende.

Bij een terugkeer naar Libië vreest u voor uw leven vanwege uw omgekomen collega Mo.. Toen u reeds in Tajoura was, had u immers vernomen dat N., de broer van Mo., op 25 mei 2020 naar uw werk was gegaan om naar u te vragen. Hij zei aan uw collega's dat hij u ervan beschuldigde zijn broer in de steek te hebben gelaten toen hij dodelijk getroffen werd door een raket. Ongeveer twee dagen later hoorde u van een van uw burens in de 1-Septemberwijk (in Tripoli) dat er twee auto's waren langsgekomen om te vragen waar u was. Uw burens hebben toen uw woning aangeduid. Daarnaast vreest u bij een terugkeer naar Libië vervolgd te worden omdat u wordt beschouwd als deserteur.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van de volgende stukken neer: uw Libische identiteitskaart, de eerste pagina van uw Libische paspoort en van de Libische paspoorten van uw dochter Ma. en zoon Mu., de eerste en tweede pagina van het Algerijnse paspoort van uw echtgenote Y., uw rijbewijs, aanstellingsdocumenten en twee badges van uw werk bij het Directoraat van de Veiligheidsdienst, vier pagina's uit uw familieboekje, een familiaal uittreksel, de geboorteaktes van u en van uw twee kinderen, uw huwelijksakte, een attest van verblijf van u en van uw dochter Ma. en twee berichten over de dood van uw twee collega's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u Libië bent ontvlucht naar aanleiding van de dood van uw collega Mo. die door bombardementen bij een kamp voor ontheemden in Jazirat al-Furnaj op 16 mei 2020 om het leven is gekomen. N., de broer van Mo., zou rond 25 mei 2020 naar uw werk zijn gekomen en aan uw collega's hebben gezegd dat u zijn broer niet hebt geholpen toen hij door een raket werd geraakt en dat u hem voor dood hebt achtergelaten. Twee dagen later zijn er twee auto's naar de 1-Septemberwijk gekomen en heeft N. aan uw burens gevraagd waar u woont. Uw burens hebben uw huis aangewezen, maar u was toen al gevlucht naar Tajoura.

Dat u N. hoeft te vrezen omdat hij u ervan beschuldigt dat u Mo. aan zijn lot hebt overgelaten, is vooreerst niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met bewijskrachtige en overtuigende feiten of elementen. U stelt dat N. u beschuldigde omdat u 'een dichte vriend' van Mo. was. Jullie werkten immers in dezelfde ploeg, Mo. reed soms met u mee naar het werk en hij voerde dikwijls herstellingen uit aan uw auto. Dat N. u zou viseren omwille van deze redenen komt echter weinig overtuigend over, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u niet de enige collega was die op het moment van de bombardementen is weggevlucht en dat 'iedereen toen wegliep van die plaats'. Dat N. dan ook enkel u en geen andere collega's van nalatigheid zou beschuldigen, is bijgevolg weinig aannemelijk. Ook de vaststelling dat twee dagen later twee auto's naar uw wijk zijn gekomen, dat N. hierbij naar u heeft gevraagd, en dat uw burens uw huis hebben aangewezen, maar dat N. daarna niet bij uw huis is langsgekomen is een indicatie dat aan deze feiten weinig geloof kan worden gehecht. U stelt expliciet dat uw burens uw woning in de 1-Septemberwijk hebben aangeduid en dat uw ouders in hetzelfde gebouw wonen, maar dat N. nooit bij uw ouders is langsgedaan. Dit is bevreemdend. Mocht N. u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij op zijn minst zou aankloppen bij uw ouders om te vragen waar u zich bevond. Dat hij dit niet heeft gedaan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van de gebeurtenissen. Dat er buiten deze twee keren dat N. u heeft gezocht, niets meer is gebeurd, terwijl u daarna nog ongeveer twee maanden en een half à drie maanden in Tajoura hebt verbleven, en uw moeder tot op heden in het huis in de 1-Septemberwijk woont, is andermaal een indicatie dat u uw vrees ten aanzien van N. niet aannemelijk heeft gemaakt (CGVS, pp. 3, 9-11). Een ander aspect dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is dat u enerzijds stelt dat Mo. een 'dichte vriend' was, maar dat u, toen u hoorde dat zijn broer N. u van nalatigheid beschuldigde, hem niet hebt gecontacteerd om dit probleem te bespreken. U vergoelijkt uw achteloze houding door te stellen dat u dit te gevaarlijk vond omdat N. dan ging kunnen bepalen waar u zich bevond en daarop 'alles zou kunnen doen' tegen u of uw familie, maar deze redenering kan niet overtuigen. N. wist immers al waar uw ouderlijke woning gelegen was, uw moeder woont daar nog steeds en bovendien blijkt dat een van uw broers tot op heden ook in de buurt van de 1-Septemberwijk woont. Zoals hierboven reeds aangehaald, mocht N. u daadwerkelijk viseren, dan kan het totaal niet overtuigen dat hij de moeite niet zou hebben genomen om bij uw familie langs te gaan om naar u te informeren, want het zou een koud kunstje zijn geweest om hen te lokaliseren aangezien uw burens de familiewoning reeds hadden aangewezen (CGVS, pp. 3, 11-12). Omwille van deze vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor N. vanwege de dood van Mo..

Dat u vervolging hoeft te vrezen omdat u wordt beschouwd als deserteur, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. U stelt dat u gevangenschap of de doodstraf vreest omdat u uw werk bij het Directoraat van de Veiligheidsdienst zonder meer hebt verlaten. U gevraagd of het Directoraat van de Veiligheidsdienst contact heeft opgenomen met u of uw familie sinds uw vertrek, antwoordt u initieel ontkennend: u stelt dat elke persoon die vijftien dagen afwezig is op zijn werk, wordt beschouwd als deserteur en gearresteerd kan worden, maar dat men nooit bij u thuis is langsgedaan. Wanneer u nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u dat u niet weet of men van het Directoraat bij u thuis is langsgedaan. Deze wisselende verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht u werkelijk vrezen beschuldigd te worden van desertie, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich zou informeren over uw zaak en dat u zou weten of men bij u thuis is langs geweest, temeer uw moeder daar nog steeds woonachtig is. Dat u hierover in onwetendheid verkeert, doet enerzijds afbreuk aan uw geloofwaardigheid, anderzijds op zijn minst aan de ernst van deze zaak. Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u dat een vriend van een officier heeft vernomen dat men op zoek is naar u en dat uw naam bij alle

politiekantoren geseind staat, maar dit blijkt een bewering die u niet kan staven aan de hand van concrete bewijsstukken. Bovendien is deze gang van zaken opmerkelijk. Mocht u werkelijk bij elk politiekantoor geseind staan als deserteur terwijl uw werkgever wist waar u woonachtig was, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat de bevoegde diensten bij u thuis zouden zijn langsgekomen om naar u te informeren. Dat dit niet zou zijn gebeurd of dat u hierover in het ongewisse blijft, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande en dit hoeft geen verder betoog (CGVS, pp. 12, 17).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Vooreerst dient opgemerkt dat de door u neergelegde documenten allemaal kopieën betreffen en dat zij hierdoor slechts geringe bewijswaarde hebben daar kopieën gemakkelijk te manipuleren zijn. Bovendien hebben uw documenten betrekking op elementen die hier niet ter discussie staan, met name de identiteit van u en uw gezinsleden, uw herkomst en uw werk. De twee berichten over de dood van twee collega's zijn louter een indicatie dat deze twee personen om het leven zijn gekomen, niets meer en niets minder. Deze informatie toont op geen enkele manier aan dat u omwille van hun overlijden een vrees hoeft te koesteren.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/_algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021; en de ***COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en militias elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende militias uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke militias die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er

sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober - november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burger-slachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Hij meent dat het hem niet verweten kan worden geen bewijsstukken neer te leggen nu hij samenhangende verklaringen heeft afgelegd conform artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Het is net omwille van de hechte vriendschap tussen hem en M., dat N. hem heeft verweten diens broer niet gered te hebben. Hij legt uit dat hij geen contact heeft opgenomen met N. net omdat hij voor hem schuldde. Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat N. aan zijn buurman heeft gevraagd waar hij woonde en dat hij

nooit heeft verklaard dat N. wist waar zijn ouders woonden, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing. N. heeft zich dus wel degelijk begeven naar zijn werkplaats en zijn woonplaats om hem te vinden, maar hij was toen ondergedoken bij een vriend in Tajoura. Hij verwijt de commissaris-generaal op geen enkel moment rekening gehouden te hebben met het feit dat N. lid is van een milite en dat milities de wet maken in Tripoli.

M.b.t. zijn vrees als deserteur wijst hij erop dat hij bewijzen heeft neergelegd van zijn werk. Het wordt niet in twijfel getrokken dat hij zijn werk verlaten heeft na de bomaanslag. Hij legt uit dat dit precies ertoe heeft geleid dat hij geseind wordt als deserteur.

Vervolgens maakt hij melding van nieuwe elementen die opnieuw onderzocht moeten worden. Hij geeft aan dat in augustus 2022, nadat dreigementen werden ontvangen, het gebouw waarin hij woonde, door N. en zijn groep werd aangevallen. Zijn broer zou door hen zijn ontvoerd.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de situatie in Libië zeer onstabiel blijft, dat er nog steeds een grondwettelijke en politieke impasse heerst en de gespannen veiligheids sfeer leidt tot een toenemend aantal botsingen in en rond Tripoli, waar hij woont. Hij vervolgt dat er sedert 1 juli 2022 in heel Libië demonstraties plaatsvonden en dat het parlamentsgebouw beschadigd werd. Ook de ondersecretaris-generaal van de VN heeft verklaard dat er een toename is van de aanhoudende militaire activiteit in de westelijke regio, vooral op de oostelijke flank in Tripoli, Misrata en de voorsteden van Sirte. Politiek actieve mannen en vrouwen die opkomen voor de mensenrechten zouden het doelwit zijn van haatdragende taal en oproepen tot geweld, waardoor hun veiligheid en zekerheid ernstig in het gedrang komen. Uit een artikel verschenen in de Express op 22 juli 2022 zou blijken dat de gewapende gevechten tussen milities in Tripoli doorgaan en hierbij slachtoffers vallen. Ook in verschillende nieuwsbronnen, waarbij hij verwijst naar het nieuwsblad en VRT, zou te lezen staan dat de gevechten blijven aanhouden met doden en gewonden tot gevolg. Hij besluit dat hij gelet op het gewapende conflict in Tripoli in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 17 januari 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet waarbij hij ingaat op de veiligheidssituatie in Libië en refereert aan volgende nieuwe stukken die hij tevens bijvoegt:

- COI Focus Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022;
- COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022.

3.2. Op 23 januari 2023 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's over waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- Proces-verbaal politie 02.06.2020;
- Attest Rode Halve Maan M.K.A. (onthemde);
- Attest Rode Halve Maan M.K. ALSHAFFAR (onthemde);
- Attest Rode Halve Maan N.H. HAOUAT (onthemde);
- Attest Rode Halve Maan S.M.B. (onthemde);
- Bedreiging dd. 25.08.2022;
- Tweede bedreiging dd. 25.08.2022;
- Bedreiging 28.08.2022;
- Foto brand huis;
- Attest Rode Halve Maan Y.H.H. (onthemde).

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij een terugkeer naar Libië vreest verzoeker voor zijn leven naar aanleiding van het overlijden van zijn collega M.. Diens broer beschuldigd verzoeker ervan M. in de steek te hebben gelaten toen hij dodelijk getroffen werd door een raket. Daarnaast vreest verzoeker bij een terugkeer naar Libië vervolgd te worden omdat hij wordt beschouwd als deserteur.

In de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus op grond van volgende overwegingen:

A) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor N. omdat: i) het weinig overtuigend is dat N. verzoeker zou viseren omdat hij een dichte vriend van M. was en iedereen op het moment van de inslag van de raket was weggelopen; ii) N. niet is langsgegaan bij het huis van verzoeker of dat van zijn ouders; iii) nadat N. verzoeker twee keer zou hebben gezocht er niets meer gebeurd is en verzoeker nog

3 maanden in Tajoura is kunnen verblijven; iv) verzoekers moeder tot op heden in hetzelfde huis woont; v) verzoeker geen contact opnam met N. nadat die hem beschuldigde van nalatigheid.

B) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging wegens desertie omdat i) verzoeker wisselende verklaringen aflegt wanneer hij wordt gevraagd of het Directoraat van de Veiligheidsdienst contact heeft opgenomen na zijn vertrek; ii) verzoekers onwetendheid afbreuk doet aan de geloofwaardigheid alsook aan de ernst van de zaak; iii) verzoekers verklaring, dat zijn naam geseind staat bij alle politiekantoren niet meer is dan een bewering en bevreemdend is bekeken in het licht van zijn verklaring dat men niet naar zijn thuis is gekomen om zich naar hem te informeren.

C) M.b.t. de neergelegde documenten oordeelt de commissaris-generaal dat zij geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen omdat i) het allemaal kopieën betreffen en zij daardoor slechts geringe bewijswaarde hebben; ii) ze betrekking hebben op elementen die niet ter discussie staan, met name de identiteit van verzoeker en zijn gezinsleden, zijn herkomst en zijn werk; iii) de twee berichten over de dood van twee collega's louter een indicatie zijn dat deze twee personen om het leven zijn gekomen, doch niets vertellen over verzoekers vrees.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

4.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker kritiek levert op de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot zijn vermeende vrees voor N., de broer van zijn collega en vriend M., maar hierbij niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen en van *post-factum* verklaringen, die geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing. Ook waar verzoeker zijn asielmotieven herhaalt, waar hij uitlegt dat het net is omwille van zijn vriendschap met M. dat diens broer hem verwijt nalatig te zijn geweest bij diens dood, dat N. aan zijn buurman heeft gevraagd waar hij woonde en dat hij ondergedoken leefde bij een vriend omdat N. zich had begeven naar zijn werkplaats en zijn woonst, betreffen geen elementen die de omstandige motieven uit de bestreden beslissing kunnen doen ombuigen. Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad immers dat er hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas, namelijk dat hij door N. bedreigd zou worden wegens het overlijden van diens broer M. nu het allerminst overtuigend is dat N. verzoeker zou viseren enkel en alleen omdat hij een dichte vriend van M. was. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij niet de enige was die was weggelopen na de inslag van de raket die geleid heeft tot de dood van M. Zo verklaarde verzoeker immers dat hij zag dat iedereen wegliep (CGVS verhoor, p. 10). Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat N. zich eerst naar verzoekers werkplaats zou begeven en zich vervolgens twee dagen later zou informeren naar verzoekers woonplaats (CGVS verhoor, p. 10-11), om dan vervolgens niet bij die woonplaats langs te gaan. Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij in een familiehuis woont en dat N. nooit naar zijn ouders is gegaan tijdens zijn afwezigheid (CGVS verhoor, p. 10). Verzoekers verklaring, dat hij N. niet heeft gecontacteerd om hierover te praten, doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas juist gelet op het feit dat de broer van N. een goede vriend was van verzoeker en er dan ook redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat verzoeker toch uitleg zou willen geven over wat er met M. gebeurd is. De verantwoording die verzoeker hiervoor geeft, overtuigt de Raad niet. Het is geenszins logisch dat verzoeker hierbij enerzijds verklaart dat het te gevaarlijk is om N. te contacteren en dat hij alles tegen hemzelf en tegen zijn familie kon doen (CGVS verhoor, p. 11), maar dat uit zijn verklaringen geen effectieve of bedreigende stappen kunnen worden ontwaard gericht tegen zijn persoon in hoofde van N., nu die niets meer ondernam dan zich te informeren naar verzoeker op 25 en 27 mei 2020 (CGVS verhoor, p. 11). Bovendien kon verzoeker nog 3 maanden in Tajoura verblijven zonder dat hij daar ooit is benaderd geweest (CGVS verhoor, p. 11). Tenslotte ondermijnt het feit dat verzoekers moeder tot op heden in hetzelfde huis woont zowel de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen als van de ernst van zijn voorgehouden vrees. Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om de pertinente en draagkrachtige motieven, die integraal worden overgenomen door de Raad en luiden als volgt, te doen ombuigen: *“Dat u N. hoeft te vrezen omdat hij u ervan beschuldigt dat u Mo. aan zijn lot hebt overgelaten, is vooreerst niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met bewijskrachtige en overtuigende feiten of elementen. U stelt dat N. u beschuldigde omdat u ‘een dichte vriend’ van Mo. was. Jullie werkten immers in dezelfde ploeg, Mo. reed soms met u mee naar het werk en hij voerde dikwijls herstellingen uit aan uw auto. Dat N. u zou viseren omwille van deze redenen komt echter weinig overtuigend over, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u niet de enige collega was die op het moment van de bombardementen is weggevlucht en dat ‘iedereen toen wegliep van die plaats’. Dat N. dan ook enkel u en geen andere collega’s van nalatigheid zou beschuldigen, is bijgevolg weinig aannemelijk. Ook de vaststelling dat twee dagen later twee auto’s naar uw wijk zijn gekomen, dat N. hierbij naar u heeft gevraagd, en dat uw burens uw huis hebben aangewezen, maar dat N. daarna niet*

bij uw huis is langsgesproken is een indicatie dat aan deze feiten weinig geloof kan worden gehecht. U stelt expliciet dat uw bureu uw woning in de 1-Septemberwijk hebben aangeduid en dat uw ouders in hetzelfde gebouw wonen, maar dat N. nooit bij uw ouders is langsgesproken. Dit is bevreemdend. Mocht N. u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij op zijn minst zou aankloppen bij uw ouders om te vragen waar u zich bevond. Dat hij dit niet heeft gedaan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van de gebeurtenissen. Dat er buiten deze twee keren dat N. u heeft gezocht, niets meer is gebeurd, terwijl u daarna nog ongeveer twee maanden en een half à drie maanden in Tajoura hebt verbleven, en uw moeder tot op heden in het huis in de 1-Septemberwijk woont, is andermaal een indicatie dat u uw vrees ten aanzien van N. niet aannemelijk heeft gemaakt (CGVS, pp. 3, 9-11). Een ander aspect dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is dat u enerzijds stelt dat Mo. een 'dichte vriend' was, maar dat u, toen u hoorde dat zijn broer N. u van nalatigheid beschuldigde, hem niet hebt gecontacteerd om dit probleem te bespreken. U vergoelijkt uw achteloze houding door te stellen dat u dit te gevaarlijk vond omdat N. dan ging kunnen bepalen waar u zich bevond en daarop 'alles zou kunnen doen' tegen u of uw familie, maar deze redenering kan niet overtuigen. N. wist immers al waar uw ouderlijke woning gelegen was, uw moeder woont daar nog steeds en bovendien blijkt dat een van uw broers tot op heden ook in de buurt van de 1-Septemberwijk woont. Zoals hierboven reeds aangehaald, mocht N. u daadwerkelijk viseren, dan kan het totaal niet overtuigen dat hij de moeite niet zou hebben genomen om bij uw familie langs te gaan om naar u te informeren, want het zou een koud kunstje zijn geweest om hen te lokaliseren aangezien uw bureu de familiewoning reeds hadden aangewezen (CGVS, pp. 3, 11-12). Omwille van deze vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor N. vanwege de dood van Mo.." De bij de aanvullende nota's gevoegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande motieven. Betreffende het proces-verbaal van 2 juni 2020 (stuk 1 aanvullende nota) merkt de Raad op dat dit stuk geen enkele meerwaarde heeft aangezien het slechts een kopie is en het bovendien slechts een weergave is van de verklaringen van verzoeker. Bovendien gaat het stuk in tegen verzoekers verklaringen nu het stuk aantoon dat verzoeker een klacht zou hebben ingediend op 2 juni 2020 in het politiebureau van Tarhouna, terwijl hij verklaarde dat hij van 16 mei 2020 tot 19 of 20 augustus 2020 verbleven heeft bij een vriend in Tajoura en dat hij het huis nooit verlaten had (CGVS verhoor, p. 9). Deze vaststelling onderschrijft de volstrekte ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De stukken 6, 7 en 8 bij de aanvullende nota betreffen volgens verzoeker dreigberichten, waarvan de Raad opnieuw dient vast te stellen dat deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden nu het niet alleen slechts kopieën betreffen maar dergelijke brieven door eender wie kunnen worden opgesteld. Het is ook opmerkelijk dat die dreigbrieven werden opgesteld 2 jaar nadat verzoeker Tripoli had verlaten en zich op dat moment reeds meer dan één jaar in België bevond, terwijl er wordt gesteld dat men weet waar verzoeker verblijft. De foto waarvan verzoeker melding maakt, waarop een verbrand huis zou staan afgebeeld, ontbeert eveneens iedere bewijswaarde nu door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie de foto geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Waar verzoeker middels de brieven van de halve maan nog wenst aan te tonen dat zijn familie ontheemd is (stukken 2 t.e.m. 5 en stuk 10) uit Tripoli stelt de Raad vast dat, zelfs los van het gebrek aan bewijswaarde nu de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, die attesten geen enkel verband aantonen met de problemen zoals door verzoeker in zijn asielrelaas uiteen werden gezet en hierop aldus geen ander licht kunnen werpen.

4.3.4. Waar verzoeker volhardt in zijn vrees omdat hij als deserteur zal worden beschouwd en hij meent dat dit blijkt uit het feit dat hij bewijzen heeft voorgelegd van zijn werk, kan hij hierin geenszins bijgetreden worden. Immers, het feit dat verzoeker bewijzen voorlegt van zijn werk in Libië betekent nog niet dat hij beschouwd zal worden als deserteur, minstens maakt hij dit niet aannemelijk. De Raad herinnert er bovendien aan dat het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. *In casu* heeft verzoeker geen enkele stukken voorgelegd noch heeft hij middels zijn verklaringen aannemelijk gemaakt dat hij zou zijn opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen. Verzoeker is met zijn uiterst summier betoog omtrent zijn vrees voor desertie niet in staat de volgende motieven, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden, te weerleggen: "Dat u vervolging hoeft te vrezen omdat u wordt beschouwd als deserteur, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. U stelt dat u gevangenschap of de doodstraf vreest omdat u uw werk bij het Directoraat van de Veiligheidsdienst zonder meer hebt verlaten. U gevraagd of het Directoraat van de Veiligheidsdienst contact heeft opgenomen met u of uw familie sinds uw vertrek, antwoordt u initieel ontkennend: u stelt dat elke persoon die vijftien dagen afwezig is op zijn werk, wordt beschouwd als deserteur en gearresteerd kan worden, maar dat men nooit bij u thuis is langsgesproken. Wanneer u nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u dat u niet weet of men van het Directoraat bij u thuis is langsgesproken. Deze wisselende verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Mocht

u werkelijk vrezen beschuldigd te worden van desertie, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich zou informeren over uw zaak en dat u zou weten of men bij u thuis is langs geweest, temeer uw moeder daar nog steeds woonachtig is. Dat u hierover in onwetendheid verkeert, doet enerzijds afbreuk aan uw geloofwaardigheid, anderzijds op zijn minst aan de ernst van deze zaak. Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u dat een vriend van een officier heeft vernomen dat men op zoek is naar u en dat uw naam bij alle politiekantoren geseind staat, maar dit blijkt een bewering die u niet kan staven aan de hand van concrete bewijsstukken. Bovendien is deze gang van zaken opmerkelijk. Mocht u werkelijk bij elk politiekantoor geseind staan als deserteur terwijl uw werkgever wist waar u woonachtig was, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat de bevoegde diensten bij u thuis zouden zijn langsgekomen om naar u te informeren. Dat dit niet zou zijn gebeurd of dat u hierover in het ongewisse blijft, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande en dit hoeft geen verder betoog (CGVS, pp. 12, 17)." Waar verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden dat N. lid is van een militie, dient opgemerkt dat nu geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor N. het evenmin van belang is of N. al dan niet tot een militie behoort, laat staan dat dit evenmin op grond van verzoekers loutere beweringen kan worden aangenomen. Verzoekers kritiek is aldus niet van die aard om de voorgaande vaststellingen te doen wankelen.

4.3.5. Verzoeker laat vervolgens ten onrechte uitschijnen dat het feit dat het gebrek aan bewijsstukken aan de basis ligt voor de weigering van de internationale beschermingsstatus. Zoals reeds *supra* werd uiteengezet liggen zijn verklaringen aan de basis van de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor N. vanwege de dood van M. en dat het evenmin aannemelijk kan worden geacht dat hij vreest dat hij beschouwd zal worden als deserteur. Bovendien heeft verzoeker wel degelijk documenten neergelegd ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek, wat geenszins ontkent wordt noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker) en werd verzoeker hierover op dienstige wijze bevestigd door de protection officer (CGVS verhoor, p. 4-9). Rekening houdend met die neergelegde documenten, waarvan de inhoud betrekking heeft op de identiteit van verzoeker zijn familie en op zijn werkzaamheden (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 t.e.m. 5 en stukken 7 t.e.m. 18), oordeelt de Raad dat deze documenten geen ander licht kunnen werpen op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen, nu zij betrekking hebben op datgene wat niet betwist wordt. Waar verzoeker dan nog 2 berichten neerlegt i.v.m. de dood van een collega (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6), waaromtrent hij toelichtte dat dit gaat om twee personen die zijn omgekomen bij bombardementen, maar verder stelde dat hij niet kon antwoorden door wie deze werden uitgevoerd en of zijn werkplaats ook effectief gevestigd werd (CGVS verhoor, p. 7), dient ook vastgesteld dat zij geen ander licht werpen op verzoekers ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Blijkens de betreden beslissing werd er wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de inhoud van de door verzoeker neergelegde stukken. De motieven dienaangaande worden verzoeker onbesproken gelaten, waardoor zij niet betwist worden en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *"De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Vooreerst dient opgemerkt dat de door u neergelegde documenten allemaal kopieën betreffen en dat zij hierdoor slechts geringe bewijswaarde hebben daar kopieën gemakkelijk te manipuleren zijn. Bovendien hebben uw documenten betrekking op elementen die hier niet ter discussie staan, met name de identiteit van u en uw gezinsleden, uw herkomst en uw werk. De twee berichten over de dood van twee collega's zijn louter een indicatie dat deze twee personen om het leven zijn gekomen, niets meer en niets minder. Deze informatie toont op geen enkele manier aan dat u omwille van hun overlijden een vrees hoeft te koesteren."*

4.3.6. Verzoeker geeft tenslotte in zijn verzoekschrift nog aan dat er nieuwe elementen zijn die volgens hem onderzocht moeten worden. Hij preciseert hierbij dat het gebouw waarin hij woonde in augustus 2022, door N. en zijn groep werd aangevallen en dat zijn broer werd ontvoerd. De Raad kan slechts vaststellen dat dit louter blote beweringen betreffen die op geen enkele wijze geobjectiveerd worden en niet van die aard zijn om de ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoeker te doen herstellen en op voorgaande uiteenzetting een ander licht te werpen.

4.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan de Raad volstaan

met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libië zou hebben gekend.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli (Tripolitanië), waar verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek heeft gewoond, in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripolitanië aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Tripolitanië te verlaten.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de voor 24 december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld. Het in de oostelijke stad Benghazi zetelende Libische parlement zegde vervolgens in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 10 maart 2022 probeerde Fathi Bashagha om met een gewapend konvooi Tripoli te bereiken vanuit Misrata, maar keerde om toen duidelijk werd dat hij op gewapende tegenstand zou stoten. Het kwam hierbij niet tot een gewapende confrontatie. Op 17 mei 2022 probeerde Bashagha met een nachtelijke raid naar Tripoli te geraken, maar hij slaagde niet in zijn opzet. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond ging om rivaliserende groeperingen die elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Aldus wordt de huidige veiligheidssituatie in Libië grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk

centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha.

Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen, 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarvan er 20 geregistreerd werden in de regio Tripolitanië.

Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven, waarvan 42 doden in Tripolitanië vielen. Het zwaartepunt ligt in Tripoli, gevolgd door Misrata. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Ook in 2022 bleef het aantal veiligheidsincidenten en het aantal te betreuren burgerslachtoffers laag. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen, weliswaar viel de meerderheid van de dodelijke burgerslachtoffer door gevechten tussen gewapende groepen waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. Wederom vonden zeven van de twaalf incidenten met burgerdoden plaats in het Westen, vier ervan in Tripoli, de anderen in Mellitah en Sabratha. Bij deze incidenten vielen zeventien doden, veertien ervan in Tripoli. Alle doden in de hoofdstad waren het gevolg van gevechten tussen gewapende groepen. Hoewel veel van deze gevechten en schietpartijen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Libische burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de geweldsopstoten in Tripoli.

Uit de aanvullende nota van 17 januari 2023 blijkt dat ook het Office for the coordination of Humanitarian Affairs van de Verenigde Naties (OCHA) in een situation report van 24 augustus 2022 schreef dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid (Government of National Union, GNU) in maart 2021. Meer ontheemden keren terug naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelikheden, aldus OCHA.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

De door verzoeker beschreven situatie in Libië ligt bovendien in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd. De informatie waarnaar verzoeker verwijst om vast te stellen dat er sprake is van willekeurig geweld in Libië en waarbij hij verwijst naar artikels van de VN, het nieuwsblad, de VRT en Express, ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen en hierbij burgerslachtoffers vallen, zoals verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient tevens rekening gehouden te worden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers gedaald is, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie die verzoeker heeft overgemaakt. Uit de door verzoeker bijvoegde stukken blijkt evenmin dat het geweldsniveau in Tripolitanië dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid tot gevolg heeft dat er een nood is aan internationale bescherming. Voormelde nieuwe stukken acht de Raad onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat er bij de huidige stand van zaken geen sprake is van een *"uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980"*.

Uit de informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO